

Samferðslumálaráðharrin koyrir Fiat

Tað nyttar ikki at hava ein ráðharrabil, ið er hálvfullur av kraftfóður, sigur Henrik Old

Tað er ikki óvanligt í øðrum londum at síggja politikarar koyra finar og dýrar ráðharrabilar, ið skattagjaldarin rindar fyri.

Hugskotið um ráðharrabilar hevur eisini verið uppi og vent í Føroyum, og onkur nevnd hevur beinleiðis mælt til, at ein skipan við ráðharrabilum verður sett í verk í Føroyum, men tað er aldrin vordi til meira enn tos. Tað er hvørt fall ein landsstýrismaður glaður fyri.

– Tíbetur fáa vit ikki ein ráðharrabil, er skjóta svarið frá Henrik Old, landsstýrismanni í Samferðslumálum, tá hann verður spurður um tað ikki er eitt hugskot.

– At hava ein bil til landsstýris-

fólkini, tað haldi eg ikki riggar. Serliga ikki hjá okkum, ið búgva á bygd og aðrastaðni. Vit kunnu ikki koma gleivandi í vikuskiftinum og í feruni við einum ráðharrabili. Tað hevði eg gjarna vilja sloppið undan.

Bilur til seyðahald

Tað er heldur ikki ein av teimum flottu bilunum, ið fær fólk at venda sær og hyggja á gøtuni, ið landsstýrismaðurin koyrir til dagligt.

– Í lötuni koyri eg ein ellivu ára gamlan Fiat Doblo, ið eg keypti tá hann var fimm ára gamal. Tað er ein sovorðin, ið fólk rópa fyri ein kassabil, sigur Henrik Old.

Landsstýrismaðurin greiðir frá, at

hansara nýggi leiklutur sum abbi var orsøkin til, at hann mátti keypa nýggja bil fyrri nøkrum árum síðan.

– Eg hevði ein bil, ið bara hevði tvey setur framman, men so komu abbabørnini, so eg varð noyddur at keypa ein bil, ið hevur tvey setur aftan. Tað er kortini fint, tí man kann leggja tey saman og koppa tey fram eftir. Og sjálvt um setrini eru uppi, so havi eg ongan trupulleika at fáa fyra seyðir ella lomb inn í bilin, sigur landsstýrismaðurin.

Tað er nevniliga serliga til seyðahald, at landsstýrismaðurin hevur tørv á einum bili.

– Eg brúki bil øgiliga nógv til at flyta seyð úr einum stykki til annað. Tá

er eisini neyðugt at keypa kraftfóður, stik og annað, ið man ikki vil fylla í ein ráðharrabil. Tað nyttar ikki at hava ein ráðharrabil, ið er hálvfullur av kraftfóður.

Átti tveir flottar bilar

Tað hevur tó ikki altíð verið so hjá landsstýrismanninum. Tá hann var yngri og sigldi úti, hevði hann nógvar pengar um hendi, og brúkti nakrar av teimum upp á flottar bilar.

– Eg minnst serliga tveir av teimum. Tann fyrri var ein Ford Consul Coupe, ið eg keypti í 1973. Hann var grønur og veldiga stórur. Tað var ein deiligur bilur, sigur Henrik Old.

Hin var ein bilur, ið einans varð

framleiddur avmarkaða nøgd.

– Tað var ein Volvo 242 GT, ið eg keypti í 1977 ella 1978. Tað var ein sovorðin jubileums útgáva, ið Volvo gav út í samband við ein føðingardag. Tað vóru seytjan av teimum í danska ríkinum, harav ein kom til Føroyar. Eg keypti tann bilin, sigur landsstýrismaðurin, og heldur fram.

– Hann var heilt øgiliga fínur. Fyri tað fyrsta var bensini bíligt tá, og so hevði hann eitt eyka gear. Eg var lítið heima tá, so tað var syndarligt lítið eg brúkti hann. Men eg hevði hann í sekstan ár, og rørdi næstan ikki eina skrávu á honum øll árin.